

Grunder och huvudargument

Enligt kommissionen har Republiken Polen än i dag inte vidtagit de nationella åtgärder som är nödvändiga för att korrekt införliva direktiv 2003/98 med den nationella rätten. Lag av den 6 september 2001 om tillgång till offentlig information (*ustawa o dostępie do informacji publicznej*), som meddelats kommissionen, avser inte vidareutnyttjande av information från den offentliga sektorn, eftersom den inte innehåller någon definition av själva begreppet vidareutnyttjande. Redan av denna anledning kan de rättigheter och skyldigheter som följer av denna lag inte anses utgöra ett korrekt införlivande av direktiv 2003/98.

(¹) EUT L 345, s. 90.

Talan väckt den 8 juli 2010 — Republiken Ungern mot Republiken Slovakien

(Mål C-364/10)

(2010/C 301/07)

Rättegångsspråk: slovakiska

Parter

Sökande: Republiken Ungern (ombud: M. Fehér och E. Orgován)

Svarande: Republiken Slovakien

Sökandens yrkanden

Sökanden yrkar att domstolen ska

- fastställa att Republiken Slovakien har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/38/EG (¹) av den 29 april 2004 om unionsmedborgares och deras familjemedlemmars rätt att fritt röra sig och uppehålla sig inom medlemsstaternas territorier (nedan kallat direktiv 2004/38) och artikel 18.1 FEUF genom att den 21 augusti 2009 inte tillåta Republiken Ungerns president László Sólyom att resa in i landet enligt direktiv 2004/38,
- vidare fastställa att Republikens Slovakiens ståndpunkt — vilken bibehållits även då talan väcktes — nämligen att denna medlemsstat enligt direktiv 2004/38 har rätt att vägra en företrädare för Republiken Ungern, nämligen dess presi-

dent, inresa i landet och som därmed innebär att ett sådant åsidosättande kan ske ånyo, strider mot unionsrätten, särskilt artikel 3.2 FEU och artikel 21.1 FEUF,

- fastställa att Republiken Slovakien har gjort sig skyldig till en felaktig tillämpning av unionsrätten när de nationella myndigheterna inte tillåtit Republiken Ungerns president László Sólyom att resa in i landet med stöd av direktiv 2004/38,
- fastställa, för det fall domstolen skulle finna, i motsats till Republiken Ungerns ståndpunkt som utgör grunden för yrkandena, att en regel enligt internationell rätt kan begränsa den personkrets som omfattas av tillämpningsområdet för direktiv 2004/38 — vilket Republiken Ungern bestrider — en sådan begränsnings räckvidd och tillämpningsområde,
- förplikta Republiken Slovakien att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Den 21 augusti 2009 meddelade Republiken Slovakiens utrikesminister muntligen Republiken Ungerns utrikesminister att de slovakiska myndigheterna, vad avser det besök som Republiken Ungerns president László Sólyom avsåg avlägga samma dag i Ungern, beslutat att inte tillåta detta besök i Republiken Slovakien.

Republiken Ungern gör gällande att Republiken Slovakien genom att inte tillåta presidenten, László Sólyom, att resa in i landet har åsidosatt artikel 18 FEUF samt direktiv 2004/38. Enligt Republiken Ungern utgör inte president László Sólyoms personliga beteende, i allmänhet eller i samband med besöket ifråga, ett verkligt, faktiskt och tillräckligt allvarligt hot mot ett grundläggande samhällsintresse, som kunde utgöra grund för restriktiva åtgärder. Den ungerska regeringen gör gällande att även om en sådan grund för en restriktiv åtgärd skulle ha förelegat, vilket bestrids, är åtgärden i det aktuella fallet att inte tillåta presidentens inresa inte förenlig med proportionalitetsprincipen och den går utöver det eftersträvade målet, ett mål som enkelt kunde ha nåtts med mindre restriktiva åtgärder.

Republiken Slovakien har inte heller iakttagit handläggningsreglerna i direktiv 2004/38 eftersom beslutet att inte medge presidenten inresa inte grundades på ett beslut i enlighet med direktivet och inte delgavs honom. Det muntliga meddelandet om beslutet att inte medge inresa saknade tillräcklig motivering och angav inte hur eller inom vilken tid beslutet kunde överklagas.

Enligt den ungerska regeringen finns det fara för att åsidosättandet kommer att upprepas av Republiken Slovakien eftersom denna medlemsstat vidhåller att beslutet att inte tillåta presidenten László Sólyom att resa in i landet var riktigt.

Den ungerska regeringen gör vidare gällande att inte enbart de slovakiska myndigheternas rättstillämpning utgjorde ett åsidosättande av direktiv 2004/38 utan att även själva åberopandet av direktivet var rättsstridigt eftersom de slovakiska myndigheterna inte eftersträvade målet med direktivet utan åberopade direktivet i rent politiska syften. På grundval av uttalanden från den slovakiska regeringen är det möjligt att dra slutsatsen att vägran att medge president László Sólyom inresa i landet inte motiverades av hänsyn till allmän ordning och allmän säkerhet vilket föreskrivs i unionsrätten, särskilt direktiv 2004/38, utan av enbart politiska skäl, särskilt utrikespolitiska sådana.

Enligt den ungerska regeringen har Europeiska kommissionen under förfarandet felaktigt påstått att det är bestämmelserna i nationell rätt och inte unionsrätten som är tillämplig på statschefers officiella besök i medlemsstaterna. Enligt den ungerska regeringen är direktiv 2004/38 tillämpligt på alla personkretsar och alla besök, vare sig officiella eller privata. Enligt direktivet tillerkänns alla medborgare rätt till inresa och uppehåll i en annan medlemsstat, en rätt som har sin grund i primärrätten. I direktiv 2004/38 anges på ett allmänt och uttömmande sätt i vilka fall det är möjligt att begränsa unionsmedborgares rörelsefrihet. Enligt direktivet undantas inte statschefer eller andra kategorier av medborgare från huvudregelns tillämpningsområde. Skulle rådet och Europaparlamentet ha velat att friheten att röra sig skulle underordnas en regel i internationell rätt, däribland internationell sedvanerätt, skulle de ha föreskrivit detta när direktivet antogs.

Den ungerska regeringen gör gällande att det inte finns någon regel i kodifierad internationell rätt eller sedvanerätt, som är tillämplig i förevarande fall. Även om en sådan regel skulle finnas har medlemsstaterna vid anslutningen till unionen överlåtit befogenheten att lagstifta om fri rörlighet för personer till unionen och medgett att den befogenhet som medlemsstaterna har på detta område ska utövas i enlighet med unionsrätten. För det fall det när det gäller en unionsmedborgares rätt till inresa i en annan medlemsstat skulle finnas en regel i internationell rätt som inskränker den personkrets som omfattas av tillämpningsrådet för direktiv 2004/38, är det nödvändigt att domstolen klart fastställer räckvidden av en sådan begränsning mot bakgrund av att direktiv 2004/38 inte innehåller några undantag eller avvikelser i detta avseende.

(¹) EUT L 158, s. 77

Talan väckt den 29 juli 2010 — Europeiska kommissionen mot Republiken Italien

(Mål C-379/10)

(2010/C 301/08)

Rättegångsspråk: italienska

Parter

Sökande: Europeiska kommissionen (ombud: L. Pignataro och M. Nolin)

Svarande: Republiken Italien

Sökandens yrkanden

Sökanden yrkar att domstolen ska

- fastställa att Republiken Italien har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt den allmänna principen om medlemsstaternas ansvar för överträdelse av unionsrätten av en av medlemsstatens domstolar som dömer i sista instans, vilken princip slagits fast av Europeiska unionens domstol i dess praxis, genom att allt ansvar för den italienska staten för skada som har vållats enskilda genom en sådan överträdelse av unionsrätten som kan tillskrivas en domstol som dömer i sista instans generellt är uteslutet när överträdelsen är hänförlig till en tolkning av rättsregler eller en bedömning av faktiska omständigheter eller bevisvärdering och sådant ansvar enligt i artikel 2.1 och 2.2 i den italienska lagen nr 117 av den 13 april 1988 begränsas till enbart fall där domstolen vållat skadan uppsåtligen eller av grov vårdslöshet, och
- förplikta Republiken Italien att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Enligt lag nr 117 av den 13 april 1988 om ersättning för skada som uppstått vid utövandet av dömande verksamhet och domstolars civilrättsliga ansvar är allt ansvar för den italienska staten för skada som har vållats enskilda genom en sådan överträdelse av unionsrätten som kan tillskrivas en domstol som dömer i sista instans generellt uteslutet när överträdelsen är hänförlig till en tolkning av rättsregler eller en bedömning av faktiska omständigheter eller bevisvärdering. Sådant ansvar är vidare begränsat till enbart fall där skadan vållats uppsåtligen eller av grov vårdslöshet.

I domen i mål C-173/03 (¹), Traghetti, slog domstolen fast följande: